

Arrest

nr. 296 202 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2021 dient verzoekster een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Nairobi, Kenia, teneinde haar Belgische zoon te vervoegen.

Op 10 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij aan verzoekster de toekenning van een visum wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aangezien de 68- jarige Somalische A. (...) S. (...) K. (...) (...) /1955 zich bij haar meerderjarige -inmiddels Belgische zoon S. (...) M. (...) (...) /1996° OV (...) 26 jaar RR nummer (...) in België wenst te vestigen (+echtgenote + kleinkinderen) kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40 TER van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene dd 08/06/2021 een humanitair visum aangevraagd werd (NBI 2 6885). De afgifte van een

humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Betrokkene kan zich niet beroepen op recht op gezinsleven conform Art 8 EVRM, de aanvraag bevat geen bewijs dat haar beide (volwassen) kinderen effectief verdwenen zijn (enkel verklaring), zodoende is er onvoldoende bewijs van een familiaal isolement. Betrokkene kan zich niet beroepen op het principe van behoud van eenheid van gezin gelet zij mogelijk nog kinderen heeft (eveneens meerderjarig) in haar land van herkomst. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. De aanvraag bevat onvoldoende elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, weigering humanitair lijkt niet in strijd met bepalingen Art 3 EVRM: betrokkene schijnt zich in Kenia in een veilige omgeving te bevinden, de aangehaalde medische problemen, het feit dat de zoon voor de oudere moeder wenst te zorgen is begrijpelijk, maar vormen geen afdoende redenen om een humanitair visum af te leveren. Er wordt door betrokkene verwezen naar een medische situatie (diabetes, hoge bloeddruk) waarvan de ernst en de noodzakelijke behandeling in België onduidelijk zijn, evenmin over er geen adequate medische hulp voorhanden is in het land van herkomst. Het is evenmin duidelijk of betrokkene ziek is gelet dat zij niet in de nabijheid van haar zoon kan zijn. Betrokkene is meerderjarig en wordt geacht om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene bewijst niet zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden op basis waarvan een humanitair visum kan worden afgeleverd. Betrokkene kan verder financieel gesteund worden vanuit België (via bank of tussenpersonen), zij hoeft zich hiervoor niet fysiek bij de meerderjarige zoon te voegen die reeds 7,5 jaar in België verblijft, de Belgische nationaliteit verkreeg, een eigen gezin gesticht heeft, en waarvan geacht wordt dat hij voor zichzelf en zijn gezin kan zorgen. Zonder elementen die duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen zoon zou de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 40 Vw inhouden. Humanitaire visumaanvragen worden geval per geval (zeer) streng beoordeeld en slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Het is vreemd dat betrokkene, ondanks de mogelijke verdwijning van haar enige dochter, dermate lang gewacht heeft om een visum (humanitair) aan te vragen (2021) teneinde zich met haar zoon te vervoegen die reeds sinds 2015 in België verblijft / in 2016 onbeperkt verblijfsrecht verkreeg. Betrokkene bevond zich vermoedelijk niet in een prangende humanitaire situatie waardoor er niet eerder een visum aangevraagd werd om de zoon zo snel mogelijk te vervoegen. Betrokkene heeft de mogelijkheid een visum aan te vragen op basis van een andere rechtsbasis (C-visum gezinsbezoek / C-visum Embassy of Belgium in Nairobi Limuru Road P.O. Box 30461 00100 Nairobi medische redenen, etc) en kan regelmatig contact blijven onderhouden met haar zoon, echtgenote en kleinkinderen via de moderne media. Anderzijds heeft de te vervoegen zoon de mogelijkheid zijn moeder en mogelijke overige familieleden op te zoeken in Kenia of Somalië. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe gefundeerde visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven (Infra). Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. "

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Hij heeft een nota met opmerkingen ingediend doch geen administratief dossier overgemaakt.

Artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door verzoekster vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2 Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“II.1.1. De referentiepersoon werd als vluchteling op 4 mei 2016 en verkreeg nadien de Belgische nationaliteit.

Hoewel de aanvraag een humanitair visum betreft, wat een loutere gunst is, neemt dit niet weg dat een eventuele weigeringsbeslissing op deugdelijke motieven dient te zijn gebaseerd. Zoniet wordt het beginsel van de materiële motiveringsverplichting geschonden.

In casu stelt de verwerende partij onder meer:

“Artikel 3 EVRM: betrokkene schijnt zich in Kenia in een veilige omgeving te bevinden”.

De enige reden waarom de verzoekende partij zich in Kenia bevond, is omwille van de afwezigheid van een Belgische ambassade in Somalië en de verplichting voor Somaliërs om een visumaanvraag in Kenia (Nairobi) in te dienen.

Dit is geen a posteriori-informatie, doch bleek duidelijk uit het paspoort van de verzoekende partij:

(...)

Zoals blijkt uit haar paspoort (cf. administratief dossier) had de verzoekende partij slechts een precair verblijf in Kenia, dat éénmalig verlengd geweest is voor het indienen van de visumaanvraag.

Hieruit concluderen dat de verzoekende partij zich in Kenia “in een veilige omgeving” bevond doet dus afbreuk aan het feit dat dit slechts een precair verblijf was – iets wat de verwerende partij had moeten weten, gelet op de paspoortstempels en de wetenschap dat er voor haar geen andere optie was dan naar Kenia te gaan voor de indiening van de visumaanvraag. Dit is aldus geen deugdelijk motief.

II.1.2. De thans bestreden beslissing stelt tevens:

“de aanvraag bevat geen bewijs dat haar beide (volwassen) kinderen effectief verdwenen zijn (enkel verklaring), zodat er onvoldoende bewijs is van een familiaal isolement”.

De brief die bij de aanvraag werd gevoegd vermeldde het volgende:

(...)

Nochtans stelt het UNHCR (The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 – zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p.62) 4.1.1 Conclusion: A broad, flexible family definition that includes dependants In conclusion, legislation defining family members in the case of the family reunification of beneficiaries of international protection needs be sufficiently broad and flexible to include not only nuclear or close family members, as

accepted in international, regional and national practice, but also dependent children and adults with de facto family ties.²⁶⁷

As the ECtHR has on numerous occasions ruled, the “existence or non-existence of ‘family life’ ... is essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties”.²⁶⁸ Taking account of “close personal ties” involves acknowledging the different concepts of family that may apply in different societies, which may mean that persons who may be considered extended family members in the country of asylum are de facto members of the family unit. It also involves taking into account the impact that flight from persecution and conflict can have on families and their composition, which often results in changing and varying family combinations, as families and individuals seek to survive and where families consisting of blood relations and formally married spouses are not necessarily the norm. The concept of dependency, as developed in international, regional and national level, has been shown to be an important tool for determining who may qualify as a family member beyond the nuclear or close family. UNHCR explains the concept as follows:

(p. 64-65) Article 9(2) of the Directive permits Member States to “confine the application of this Chapter to refugees whose family relationships predate their entry”. ²⁷³ Some States require the marriage of a beneficiary of international protection to predate departure from the country of origin. Others specify that it must predate entry to the country of asylum (or the EU), or predate the date asylum was sought, or even the date refugee status was recognized. These different stipulations can also have consequences for families, notably children, who were not born in the country of origin.

Countries that require the family to have been formed before departure from the country of origin exclude families from reunification where the marriage/relationship was established during flight or while in a transit country. Such practice may severely restrict the right to family life of beneficiaries of international protection, as it can be very hard for them to meet requirements otherwise imposed on third country nationals. This may deprive them of the support of their family members and ultimately limit their prospects for integration.

Yet it is important to acknowledge the realities faced by people fleeing persecution and conflict. Armed violence, conflict and flight can all lead to separation from, and the death of, family members, leaving families as single-headed households or reconstituted families, including as a result of new relationships and the acceptance into the home of children or other family members who have lost their own closer family or who may simply live nearby. Many refugees have spent years in exile in their region of origin or while seeking asylum in another country before they are eventually granted protection and may well have formed new family relationships. In terms of international and regional standards on this issue, it is useful to recall that in international and regional human rights law the rights to marry and form a family apply regardless of when or where a marriage takes place.²⁷⁴ The members of a family formed after flight have as equal a right to respect for their right to family life and family unity as families formed before flight. Indeed, the provisions of Article 10(1) of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (ICESCR),²⁷⁵ which call for protection and assistance to the family “particularly for its establishment”, may be taken to include family “formation”.²⁷⁶

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been 10 recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

In casu werd de referentiepersoon (op basis van zijn verklaringen bij de verwerende partij en het CGVS) als vluchteling erkend.

Ook wanneer het zijn familiale situatie betreft, mag hier dus wel degelijk het voordeel van de twijfel spelen. Het is immers onmogelijk om (betrouwbare) Somalische documenten te bekomen, reden waarom deze ook niet kunnen worden gelegaliseerd.

Zo stelt het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken – Algemeen Ambtsbericht Somalië – December 2021, https://open.overheid.nl/documenten/ronl-65cb6eba97dd2d41c5ae252d789f8528_b629a82d/pdf :

p. 40-42:

Bronnen geven aan dat slechts 3% van de Somaliërs in het bezit is van een geboorteakte en dat het de meerderheid van de bevolking aan enig bewijs van hun identiteit ontbreekt. Volgens de Wereld Bank is sprake van een 'onbetrouwbaar IDlandschap'.¹⁸⁰ Het Directorate of National Statistics van de Federale Somalische overheid heeft in een in april 2020 gepubliceerd onderzoek gerapporteerd dat bijna alle kinderen een geboorteakte ontberen. Vier procent van de kinderen jonger dan twee jaar is geregistreerd, waarvan minder dan 1 procent een geboorteakte had. Volgens het onderzoek is het percentage waarschijnlijk zo laag vanwege het ontbreken van een burgerlijke stand en het gemis aan essentiële statistieken. De registratieniveaus waren over het algemeen laag en er werden in het hele land geen significante verschillen vastgesteld.¹⁸¹

(...)

Valse en/of vervalste documenten

Zoals hierboven toegelicht ontbreekt het de meeste Somaliërs aan identiteitsdocumenten. Het verifiëren van documenten is onmogelijk omdat er geen betrouwbare registratie van overheidswege bestaat om mee te vergelijken. Volgens een ouder rapport van het Australische ministerie van Buitenlandse Zaken kan frauduleuze documentatie de vorm aannemen van valse documenten, dan wel echte documenten die zijn verkregen op basis van frauduleuze informatie.¹⁸⁶ Volgens een vertrouwelijke bron is er geen noodzaak documenten te vervalsen omdat de benodigde documenten te koop zijn. Documenten kunnen met terugwerkende kracht worden afgegeven. Met behulp van fixers 11 kunnen allerlei noodzakelijke documenten worden geregeld: paspoorten, geboorteaktes, overlijdensaktes, etc.¹⁸⁷

Als het gaat om de afgifte van documenten dient in acht te worden genomen dat corruptie hoogtij viert in Somalië. Overheidsinstanties die zijn belast met de bestrijding ervan, functioneren niet effectief. Straffeloosheid is de norm voor ambtenaren die van een misdrijf worden beschuldigd.¹⁸⁸

Blijkens de Corruption Perception Index over 2020 stond Somalië op plek 179 van de 180 landen.¹⁸⁹

Centrale burgerlijke stand

Er is geen recente informatie beschikbaar over de vorming van een centrale burgerlijke stand.

De bestreden beslissing verwacht dus een bewijs van de beweringen van de verzoekende partij, doch dit is onmogelijk (zie bovenstaande). De enige betrouwbare bron zijn de (aangenomen) asielverklaringen van haar zoon (de referentiepersoon). Nul est tenu à l'impossible. De verwerende partij had hier dus op passende wijze rekening mee dienen te houden, quod non in casu.

II.1.3. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

"Het is vreemd dat betrokkene ondanks de mogelijke verdwijning van haar enige dochter, dermate lang gewacht heeft om een visum (humanitair) aan te vragen (2021) teneinde zich met haar zoon die vervoegen die sinds 2015 in België verblijft."

Deze passage toont treffend aan hoe de verwerende partij weigert de haar voorgelegde informatie correct te interpreteren.

In het begeleidend schrijven bij de aanvraag wordt inderdaad verduidelijk dat haar dochter vermist is. Er wordt echter bij gezegd dat dit een recent gegeven is:

(...)

Als men dit gegeven wenst te analyseren, dan dient men rekening te houden met alle informatie hieromtrent en niet een stukje van de informatie die men eruitpikt en de rest negeert om dan tot een zogenaamde eigenaardigheid te besluiten...

Het "dermate lange wachten" van de verzoekende partij toont juist het oprecht karakter van deze aanvraag aan!!

II.1.4. Tot slot stelt de thans bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft de mogelijkheid een visum aan te vragen op basis van een andere rechtsbasis (C-visum gezinsbezoek / C-visum medische redenen en kan regelmatig contact onderhouden met haar zoon, echtgenote en kleinkinderen via de moderne media. Anderzijds heeft de te vervoegen zoon de mogelijkheid zijn moeder en mogelijke overige familieleden op te zoeken in Kenia of Somalië."

Dit deel van de motivering is niet deugdelijk, zelfs cynisch om meerdere redenen:

- De website van de verwerende partij geeft immers het volgende weer aangaande het C-visum (<https://dofi.ibz.be/nl/themes/third-country-nationals/short-stay/aanvraag-binnenkomstvisum-voor-de-schengenruimte-visum-c>):

Garanties op terugkeer naar het land van verblijf op het einde van het verblijf

De Belgische overheden die belast zijn met het onderzoek van de visumaanvraag moeten het risico op illegale immigratie beoordelen en de wil van de aanvrager om de Schengenruimte te verlaten vooraleer het gevraagde visum verstrekt wordt beoordelen.

De aanvrager moet dus terugkeergaranties geven. Deze terugkeergaranties zijn elementen die aantonen dat de aanvrager wel degelijk van plan is om de Schengenruimte te verlaten.

De aanvrager wordt aanbevolen om zoveel mogelijk informatie en documenten over zijn verankering in het land van verblijf te verstrekken.

- *Heeft hij naaste familie die niet samen met hem reist? (burgerlijke staat, gezinssamenstelling, personen ten laste, enz.)*
- *Is zijn professionele situatie stabiel? (tewerkstellingsattest, bewijs van de regelmatige storting van een loon op een rekening, door middel van een bankhistoriek, enz.)*
- *Beschikt hij over stabiele en regelmatige inkomsten, zoals een pensioen of huur? (bedrag, herkomst, bewijs van de regelmatige storting op een rekening, door middel van een bankhistoriek, enz.)*
- *Beschikt hij over onroerende goederen of land? (een huis, een appartement, een terrein)*
- *Beschikt hij over een sterke sociale verankering? Heeft hij reeds visa gehad die gerespecteerd werden?*

Tegelijk ontkent de verwerende partij niet dat de verzoekende partij nu reeds financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Bovendien suggereert zij dat de verzoekende partij 'mogelijk' nog meerderjarige kinderen heeft in Somalië, quod non, doch dat is nog iets anders dan een 'sterke sociale verankering' in het land van herkomst. Dit is dus geen ernstige suggestie, 13 integendeel; dit komt neer op het aan het lijntje houden met valse tips.

- *De suggestie dat er contact kan worden gehouden 'via de moderne media' is nogal stereotiep. Hoewel dit strictu sensu nog zou kunnen met meerderjarige familieleden, kan dit moeilijk met minderjarige kinderen. Zo stelde de Raad ook reeds (RvV nr. 261 780 dd. 7 oktober 2021):*

Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

- *Er wordt tevens gesuggereerd dat de zoon de verzoekende partij zou kunnen opzoeken in 'Kenia' of 'Somalië'.*

Wat Somalië betreft gaat de verwerende partij er aan voorbij dat de referentiepersoon, alvorens hij de Belgische nationaliteit verwierf, vluchteling was. Het is niet omdat hij thans Belg is dat al zijn problemen in Somalië plotsklaps verdwenen zijn en hij zonder enig probleem naar Somalië kan reizen.

Wat Kenia betreft gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij daar niet over iets meer dan een precair verblijfsrecht beschikte om de visumaanvraag te kunnen indienen.

Het is voor de verzoekende partij allesbehalve een sinecure om in Kenia te raken. Zo heeft zij eerst en vooral een visum nodig om naar Kenia te gaan. Dit is een duur en lang proces. Het is zo dat Somalische burgers minstens 500 dollar bovenop de normale visumkosten moeten betalen en dat in sommige gevallen de visumaanvraag geweigerd wordt. Deze moeilijkheden worden uitgelegd in het artikel "Somali passport holders mistreated at JKIA".

<https://wardheernews.com/somali-passport-holders-mistreated-at-jkia/> :

"However, during the past decade or so, there has been a serious mistreatment faced by many Somalis travelling to Kenya as well as those who live inside the country. Those who are transiting at Jomo Kenyatta International Airport (JKIA) are not spared too. It all starts with applying Kenyan visa by Somali passport holders which is extremely bureaucratic and costly process. It might be difficult to believe but a Somali citizen has to pay at least \$500 on top the normal visa fee which is just \$50 to get Kenyan Single entry visa. It has become lucrative business for many notorious travel agents and corrupted Kenyan immigration officials. This is a non-negotiable fee and failing to pay it means no visa will be granted.

For Somalis transiting at JKIA, it is even worse. They have to spend long hours at the transit area because they are not allowed under any circumstances to enter the country while on transit. However, the irony is that all other East African citizens, including those neighboring to Somalia (Djibouti and Ethiopia), as well as most other Africans, are granted their visas on arrival at JKIA.

The Kenyan government puts strict visa measures for Somali passport holders using “security threat” as pretext, but this is beyond just protecting the country and its people. It is understandable, given Somalia’s current security context, that Kenyans protect their borders and their people, but charging Somalis with \$500 for single visa is totally unacceptable. However, this illegal visa fees must be discontinued. Anyone who poses security threat of course must be barred from Kenya.”

II.1.5. Het profiel van de verzoekende partij is wat het is: een oudere alleenstaande dame (overlijden echtgenoot wordt niet betwist door de verwerende partij) die door ouderdomskaaltjes beseft dat haar leven eindig is en, wegens het gebrek aan sociale voorzieningen in Somalië en de afwezigheid van kinderen, zich vragen stelt over haar oude dag gezien de toenemende hulpbehoevendheid die zich in haren hoofde begint te manifesteren. Zij zou zich dan ook graag voegen bij haar familie in België waar zij nu al financieel van afhankelijk is.

Het klopt dat zij niet alles kan bewijzen, doch dit is te wijten aan de Somalische context en niet aan de verzoekende partij.

Het klopt eveneens dat de verwerende partij geen verplichting heeft om een visum af te geven wanneer haar om een gunst gevraagd wordt, maar de verzoekende partij heeft wel recht op een coherente motivering. Dit is allesbehalve het geval. Bovenstaande toont immers aan dat de motivering van de verwerende partij vol tegenstrijdigheden zit en ook niet strookt met nochtans algemeen gekende informatie.

Aldus schendt de thans bestreden beslissing op manifeste wijze de artikelen 9 en 13 VW, j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.5. Ook verplicht artikel 20 WVEU de verwerende partij een grondige analyse van de situatie te maken.

Cf. HvJ arrest nr C-82/16 van 8 mei 2018, K.A. :

De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn 15 immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 63).

52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69).

De tegenstrijdige motivering toont aan dat deze analyse niet correct gebeurd is.

Ook artikel 8 EVRM gebiedt rekening te houden met het familieleven van de persoon in kwestie:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht, al zeker de afhankelijkheidsband van de verzoekende partij ten aanzien van haar meerderjarige zoon niet.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd of omdat de verwerende partij meent dat de relatie niet duurzaam genoeg zou zijn dat er in casu geen sprake is van een beschermingswaardige familieband.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een correcte belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar zoon om elders een familieleven voort te zetten

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 9 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat het verblijf in Kenia een precair verblijf was en dat zij naar Kenia is gegaan om een visumaanvraag in te dienen, aangezien dit vanuit Somalië niet mogelijk is.

Verzoekster stelt dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar beweringen bewijst, aangezien de referentiepersoon een beschermingsstatus heeft in België. Er moet in dat geval zeer coulant omgegaan worden met de bewijslast van de familieleden van de erkend vluchteling. Verzoekster beroept zich op ‘het voordeel van de twijfel’. Zij benadrukt financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon en zij wilt gelet op de toenemende hulpbehoevendheid die gepaard gaat met haar leeftijd, haar leven doorbrengen met haar familie in België. De afhankelijkheidsband zou onvoldoende onderzocht zijn.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat het niet ter discussie staat dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Opdat verzoekende partij langer dan drie maanden in het Rijk zou kunnen verblijven, dient zij hiertoe derhalve te worden gemachtigd door de bevoegde minister of zijn gemachtigde. Het bestuur heeft ter zake, gelet op de bewoordingen van artikel 9 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid.

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is de vaststelling dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen.

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 40 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen.

De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

In casu werd de bestreden beslissing gegrond op onder meer volgende motieven:

(a) Verzoekster toont niet aan familiaal geïsoleerd te zijn. De blote bewering dat haar beide (volwassen) kinderen effectief verdwenen zouden zijn wordt niet geobjectiveerd (enkel een verklaring).

(b) Verzoekster kan zich niet beroepen op het principe van behoud van eenheid van gezin, aangezien zij mogelijk nog kinderen heeft in haar land van herkomst.

(c) De aanvraag bevat onvoldoende bewijs van een prangende dringende humanitaire situatie. Verzoekster wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen, zij schijnt zich in Kenia in een veilige omgeving te bevinden. Het is vreemden het spreekt een prangende humanitaire situatie eerder tegen dat zij, ondanks de beweerde verdwijning van de dochter, niet eerder een humanitair visum aanvroeg om zich bij haar zoon in België te vervoegen die alhier verblijft sedert 2015 en sedert 2016 een onbeperkt verblijfsrecht geniet.

(d) Verzoekster heeft de mogelijkheid om een visum type C aan te vragen voor een gezinsbezoek en desnoods zelf voor medische redenen en zij kan regelmatig contact houden met haar familie in België. Omgekeerd kan de zoon haar ook komen bezoeken.

Vooreerst moet toch opgemerkt worden dat de zoon van verzoekster n.a.v. zijn verzoek tot internationale bescherming in België verklaarde dat hij 1 broer heeft en 1 zus. In het huidig verzoekschrift wordt helemaal niet gesproken over het feit dat verzoekster 2 zonen en 1 dochter heeft, waarvan er 1 zoon in België verblijft.

Verder betwist verzoekster niet dat zij niet bewijst dat haar dochter vermist is.

Zij stelt dat zij het voordeel van de twijfel moet genieten, maar, aangezien er helemaal geen bewijzen worden bijgebracht van de beweerde afwezigheid van de twee andere kinderen in Somalië, wordt er zelfs geen twijfel gecreëerd door verzoekster. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat die blote bewering dat de kinderen afwezig (en zelfs vermist zijn) totaal niet geobjectiveerd wordt aan de hand van een document.

Nochtans mag er toch verwacht worden dat wanneer een persoon daadwerkelijk vermist is, dat er daar toch een (begin van) bewijs wordt van bijgebracht, quod non in casu.

Ook bij het verzoekschrift wordt er desbetreffend geen enkel document of begin van bewijs gevoegd.

Verzoekster beweert dat zij over een precair verblijfsrecht in Kenia beschikte, maar zij blijft daar zeer vaag over en concretiseert niet in welke mate dat het een precair verblijfsrecht betrof of betreft. Er wordt dienaangaande ook geen enkel stuk overgemaakt door verzoekster. De beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekster zich in Kenia in een veilige omgeving blijkt te bevinden, wordt niet weerlegd door de verzoekende partij.

Er blijkt aldus niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat het bestuur de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt, heeft overschreden.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen blijkt niet.

Het enig middel is niet gegrond."

3.3 Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Bij het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die, zoals thans niet betwist door verzoekster, niet onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake inderdaad over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Dit staat er echter niet aan in de weg dat hij hierbij de materiële motiveringsplicht moet honoreren.

De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing zich steunt op drie afzonderlijke motieven:

- Verzoekster toont niet aan dat zij familiaal geïsoleerd is in haar land van herkomst. Verweerder stelt dat verzoekster niet concreet aantoont dat haar dochter verdwenen is en dat zij mogelijks nog andere kinderen heeft;
- De aanvraag bevat onvoldoende elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie: verzoekster bevindt zich in Kenia in een veilige omgeving;
- Verzoekster kan vanuit Somalië via moderne media regelmatig contact blijven houden met haar Belgische zoon, zijn echtgenote en hun kinderen. Ook kan de zoon zijn moeder bezoeken in Kenia of Somalië.

Het wordt niet betwist dat verzoekster zich in Kenia bevond op het moment van het indienen van de visumaanvraag. Verzoekster brengt echter een kopie van haar paspoort bij waaruit blijkt dat zij gemachtigd was om in Kenia te verblijven tot 24 juli 2021. Aangezien de Raad niet beschikt over het administratief dossier, kan niet worden onderzocht of uit de beschikbare informatie al dan niet blijkt dat verzoekster ook na deze datum nog tot een verblijf in Kenia is gemachtigd. In ieder geval kan verweerder niet zonder meer stellen dat verzoekster zich in Kenia in een veilige omgeving schijnt te bevinden. Bij gebrek aan verdere informatie, kan immers op basis van het paspoort van verzoekster worden vastgesteld dat haar rechtmatig verblijf in Kenia sinds 24 juli 2021 is verstreken. Verzoekster kan aldus niet langer in Kenia verblijven, in tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd in de bestreden beslissing. Evenmin kan verweerder worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat verzoekster “zeer vaag” blijft over haar verblijf in Kenia en niet concretiseert in welke mate dat het om een precair verblijfsrecht zou gaan. Verweerder stelt dat verzoekster daaromtrent geen enkel stuk voorlegt, doch verzoekster brengt wel een kopie van haar paspoort bij met inreisstempel en de datum waarop haar “visitor’s pass” afloopt.

Verder stelt de bestreden beslissing dat de visumaanvraag geen bewijs bevat dat haar beide kinderen effectief verdwenen zijn, waardoor onvoldoende is aangetoond dat zij zich in een familiaal isolement bevindt. Bovendien acht verweerder het vreemd dat verzoekster nu pas een visumaanvraag indient terwijl haar zoon reeds sinds 2015 in België verblijft.

Verzoekster verwijst naar de verklaringen die haar zoon aflegde in het kader van zijn asielprocedure. Hij verklaarde dat hij een broer en een zus heeft. De woonplaats van de broer is onbekend, maar zijn zus verblijft volgens hem bij hun moeder. Verzoekster heeft in haar visumaanvraag echter aangegeven dat haar dochter recentelijk vermist is en zij daardoor alleen is komen te staan. Verzoekster voert daarnaast nog aan dat het onmogelijk is om officiële Somalische documenten te bekomen.

De Raad kan enkel vaststellen dat er geen administratief dossier werd overgemaakt, waardoor hij niet op terdege wijze kan nagaan welke elementen door verzoekster al dan niet werden voorgelegd ter staving van haar betoog. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat de aanvraag geen concrete

bewijzen bevat dat haar kinderen effectief verdwenen zijn en dat ze “mogelijk nog kinderen heeft”. De Raad kan echter niet nagaan in hoeverre dit overeenstemt met het administratief dossier.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat volgens verzoekster haar dochter slechts recent vermist is. Bijgevolg is het betoog van verweerder dat verzoekster lang heeft gewacht vooraleer een visum aan te vragen niet dienstig. Het kan verzoekster niet worden verweten pas in 2021 een visumaanvraag in te dienen terwijl haar zoon al sinds 2015 in België is. Het valt immers logisch te verklaren dat verzoekster niet onmiddellijk een visumaanvraag indiende om haar zoon in België te vervoegen aangezien zij nog een dochter had in Somalië. Het komt de Raad dan ook kennelijk onredelijk voor om aan de oprechtheid van verzoekster te twijfelen louter op basis van het feit dat zij haar visumaanvraag pas in 2021 heeft ingediend terwijl haar zoon al sinds 2015 in België verblijft.

Tenslotte stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de gezinsband tussen verzoekster en haar zoon vanop afstand kan worden verdergezet. Verweerder ontkent niet dat verzoekster financieel wordt ondersteund door haar zoon, doch motiveert dat zij verder financieel kan worden gesteund vanuit België via de bank of via tussenpersonen. Verder stelt verweerder dat verzoekster regelmatig contact kan blijven houden met haar zoon en zijn gezin via moderne media. Haar zoon zou haar ook kunnen komen bezoeken in Kenia of in Somalië.

De Raad merkt in eerste instantie op dat reeds vast is komen te staan dat verzoekster niet tot een verblijf in Kenia is gemachtigd. Het motief dat haar zoon haar zou kunnen komen bezoeken in Kenia is dan ook niet dienstig. Verder staat het niet ter discussie dat aan verzoeksters zoon, die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven, de vluchtelingenstatus werd toegekend op 4 mei 2016. Aldus kan niet worden betwist dat verzoeksters zoon Somalië heeft ontvlucht. Het is dan ook kennelijk onredelijk en zeer kort door de bocht waar verweerder van verzoeksters zoon verwacht dat hij zijn moeder gaat bezoeken in Somalië, een land dat hij is ontvlucht en waarvoor hij de vluchtelingenstatus heeft gekregen.

De voorgaande vaststellingen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De argumenten van verweerder in zijn nota doen daaraan geen afbreuk.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,
M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN